

EXPUNERE DE MOTIVE

Românii trebuie să-și cunoască istoria pentru că altfel riscă să o repete și să nu înțeleagă de ce majoritatea dintre ei și astăzi mai sunt săraci, după un sfert de veac de la căderea comunismului.

Dictatura comunistă a reprezentat cea mai neagră pagină din istoria omenirii și a României, care a generat:

- peste 120 de milioane de morți pe plan mondial, de 5 ori peste numărul morților generat de fascism;
- cea mai sângeroasă dintre revoluțiile anticomuniste din istoria omenirii având loc în România;
- ruperea României de Basarabia, iar abia după 20 de ani de la căderea comunismului din Republica Moldova, Curtea Constituțională de acolo a decis că limba oficială de stat este cea română;
- în mare primejdie se află integrarea în UE a Republicii Moldova, datorită forțelor comuniste de acolo;
- integrarea în UE a Republicii Moldova va avea loc, foarte probabil, sub o identitate legală nefirească acelui spațiu românesc, lăsată moștenire de Stalin actualelor generații, ca efect real și încă foarte viu al răspândirii comunismului în lume, impus prin crimă de către fosta URSS.

S-a făcut foarte puțin pentru ca populația să înțeleagă pe deplin ororile dictaturii comuniste, iar tânăra generație să păstreze memoria înaintașilor și să cunoască istoria adevărată a țării cu consecințe directe asupra sărăciei în care trăiește și astăzi. Comunismul răzbate încă la toate nivelele societății și a Statului Român, chiar și după 24 de ani de la acele evenimente, pe care mulțimea le-a dorit a fi o revoluție anticomunistă. Efectele comunismului determină și în zilele de astăzi amânarea la nesfârșit a modernizării statului, condamnând România la menținerea înapoierii față de statele vest-europene, care se manifestă inclusiv în sărăcia de astăzi a cetățenilor.

Toate țările membre ale Uniunii Europene care au aparținut lagărului comunist au muzee în care sunt dezvăluite atrocitățile acestui regim. Muzee ale Dictaturii Comuniste se găsesc azi la Praga, Varșovia și Budapesta. Un muzeu impresionant a fost înființat în anul 1994 la Berlin, în fostul sediu STASI, muzeu care este vizitat anual de peste 300.000 de oameni, mai mult de jumătate dintre ei fiind elevi și studenți.

Muzeul de la Sighet este un exemplu de ceea ce ar trebui să se facă pentru înțelegerea monstruoșității acestei ideologii comuniste. Nu este suficient însă. Un Muzeu al Dictaturii Comuniste ar trebui să se regăsească în fiecare regiune istorică a țării, pentru că în toate s-au suferit răni adânci în această tristă perioadă, și pentru că în toate regiunile se educă și cresc cetățeni.

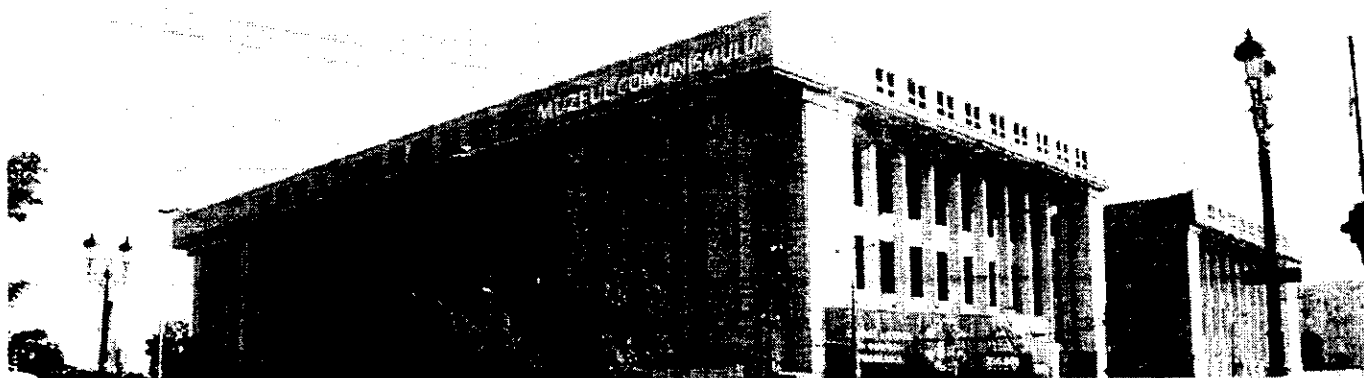
Clădirea cea mai propice pentru realizarea în București a unui complex muzeal și de săli de conferințe, cuprinzând și Muzeul Dictaturii Comuniste, este „Casa Radio” din str. Știrbei Vodă nr. 174-176 sect. 1.

Conform adresei emise de Primăria Municipiului București, cu nr.3105/01.01.2013 în legătură cu Casa radio, se menționează: „În baza hotărârii de Guvern nr. 82/30.01.2002, terenul a fost trecut din domeniul public al statului și din administrarea Societății Române de Radiodifuziune, în administrarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței (astăzi Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice), care are în derulare un contract de parteneriat public-privat. Clădirea este în administrarea statului”,

Această clădire, care este un exemplu al grandomaniei ceaușiste, de unde dictatorul Ceaușescu a urmărit ultima manifestație de 23 August, a rămas neterminată, parțial demolată, ca o relicvă faraonică a „Epocii de aur” și nu poate fi vizitată și utilizată de către cei care au fost nevoiți să își sacrifice tinerețea pentru a contribui cu muncă și venituri la înălțarea construcțiilor megalomane ale epocii comuniste. Ea zace între bălării, iar în loc să găzduiască amintiri despre eroii neamului, cauzele jertfei lor, a morții lor și a sărăciei celor rămași în viață, se află în paragină din 1989, fiind o pată neagră pe harta Capitalei.

Construcția unui Muzeu al Dictaturii Comuniste în București reprezintă un obiectiv național de maximă importanță și, de aceea, construcția și organizarea sa trebuie să fie coordonate și administrate de către Stat, prin Ministerul Culturii. Într-un astfel de muzeu pot fi realizate săli pentru proiecția de filme, săli de conferințe, poate funcționa Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc și Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Tinerii care ar vizita muzeul ar putea fie ghidați de personalități care au trăit în acea epocă și să asiste la manifestări publice în care vorbitorii să ilustreze ororile comunismului, cu scopul de a nu mai fi posibilă, în viitor, reinstaurarea unui asemenea sistem social criminal.

Numele eroilor decedați în 1989 nu ar trebui să se poată afla numai din cimitire, ci și în muzeele din România.

Am atașat tabelul cu parlamentarii semnatori ai prezentei inițiative legislative.